

INFO

Začíná školní rok!

Prosíme, aby se do konce září přihlásily na faře děti, které mají zájem o výuku náboženství.

Zveme Vás

do zasedací místnosti na MěÚ Mělník v úterý 10.9.2013 od 18 hod. na setkání o restitucích s generálním vikářem litoměřické diecéze P. Stanislavem Příbylem CSsR.

V neděli 15. září

zveme na poutní mši sv. ke cti sv. Ludmily. Mše sv. se bude konat v kostele sv. Ludmily v 18.00 hodin.

LASALETSKÁ POUŤ

Zveme Vás na poutní mši svatou v neděli 22. září od 15 hodin do Šemanovic.

Po mši příležitost k společnému posezení.

Těšíme se na Vás!

V pátek 27. září

bude mše sv. v 7.30 v kostele sv. Ludmily. Nebude večerní mše sv. v kapucínském kostele na nám. Míru.

V sobotu 28. září

nebude ranní mše sv. v kostele sv. Ludmily. Bude slavnostní mše sv. v kostele sv. Petra a Pavla v 9.00. Mši sv. bude sloužit J.M. can. Jiří Hladík O.Cr.

V neděli 29. září

se nebude konat mše sv. v 18.00 v kostele sv. Ludmily.

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Pojetí Mariiiny svatosti

Pojetí Mariiiny svatosti má vztah k našemu pojetí svatosti církve. Církev nebude „lidštější“ tím, když ji budou prohlašovat za hříšnou. Ovšem, nakolik je církev společností složenou z lidí, zná v sobě hřích a jeho následky. Ale vírou vyznáváme, že církev je svatá. Pokud je Kristovým tělem, univerzálním společenstvím a duchovním zřízením, které založil Pán a které oživuje Duch, je svatá. Je svatá v Božím slově, které hlásá, ve svátostech Boží přítomnosti a Božího díla, které slaví, v řádu lásky a jednoty, který spravuje a udržuje. Zajisté, hříšní lidé, z nichž se skládá, mohou i přes své posvěcení vnášet hřích do společnosti, kterou církev vytváří. Ale víra nás nutí, abychom přesto vyznávali svatost církve, neboť tato svatost je kvalitou jejího pravého bytí, je součástí jejího povolání a její funkce jako matky věřících. Vidí-li někdo v církvi jen náboženskou společnost, vidí hřích, a jistým způsobem už vlastně nevidí církev, společenství a zřízení Kristovo. Církev je opravdu církví jen ve svatosti, ve svém povolání a ve své funkci matky věřících, která je zřízena pro hlásání slova, pro slavení svátostí, proto, „aby připravila křesťany k úkolům, které mají plnit, aby Kristovo tělo dělalo pokroky“ (Ef 4,12). (22)

Jako Maria je věrná i církev svatá a Bůh ji miluje v její chudobě. Církev je především církev chudých, tak jako Kristus byl především přítel chudých. Církev zůstává při svém velikém poslání a při své skutečné svatosti místem, kde nepatrnost je milována, protože oslavuje Boha jako jediného velkého a mocného. Církev přeje skrytému životu. V ní je náš život ukryt s Kristem v Bohu. Církev svatá a věrná se nesnaží dělat hluk, upozorňovat na sebe, hledat si úctu. Církev žije svou svatostí a svou věrností v obyčejné lidské existenci. Nesnaží se ukazovat, upozorňovat na sebe, oddělovat se od lidí.

Žije uprostřed nich, ve všedních okolnostech jejich života. Od světa ji odlišují jen pravda, kterou v sobě nosí, svatost, kterou žije, láska, kterou vyznačuje. Církev nevyhledává společnost velkých tohoto světa. libuje si v přátelství těch, kdo jsou nesprávně nazýváni „malými lidmi“. Jako šel Kristus na oběd k malému Zacheovi, jako měl rád stůl a společnost celníků, tak má církev v srdci privilegované místo pro lidi obyčejné, nízké, neslavné, bez velikosti, bez bohatství. S Marií má církev ráda obydlí v prostém domě v neznámém městečku. Spiritualita církve se má nejvíc vyznačovat duchem skrytého života v Nazaretě. To se nepřičí její krásné liturgii ani jejímu odvážnému kázání. liturgie je pro slávu Boží, je znamením nebeského království a je správné, aby do ní církev vkládala krásu a velikost. Kázání je pro spásu lidí a církev ho nemá z bázlivosti nechávat daleko od veřejného náměstí.

Avšak liturgie oslaví Pána tím víc, kázání bude tím účinnější, čím víc bude každodenní život církve, jejich členů, jejich služebníků, jejich zřízení, napodobovat život Panny Marie v Nazaretě. Její chudoba a její sloužící pokora budou jako u Marie přivolávat milost a budou oslavovat Pánovu štědrost. Neboť Bůh si volí slabé skutečnosti tohoto světa, aby dal vyniknout své moci. Moc církve by byla jen závojem halícím jedinou moc Boží. Bude-li církev opravdu chudá a sloužící, pak všechno, co v ní Bůh dělá, se ukáže jako milost a sláva jeho samotného. Bude-li církev ve své chudobě opravdu očekávaná samo a vnímavost sama, vyjde najevo, že všechno, čím je a co dělá, je pouhý Boží dar.

Max Thurian: Maria, Matka Pána

SLZY MARIE Z LA SALETTE - SLZY POKÁNÍ I RADOSTI

„Už tak dlouho za vás trpím“ – slova Matky Boží z La Salette. „Když k nám mluvila, celý čas plakala. Dobře jsem viděla její slzy, které tekly a tekly.“ (Melanie Calvat – svědek zjevení)

Není známo, zda za svého pozemského života Maria plakala. Evangelia se o tom nezmiňují. V roce 1846, 19. září, se Maria zjevila v La Salette dvěma dětem – Maximinovi a Melanii. Vybízela k pokání a plakala. Matka pláče, když vidí, že její děti jsou ohroženy křivdou a neštěstím. Její srdce je přeplněné bolestí a z očí jí kanou slzy. Pláčících matek je na zemi mnoho. A jak často jejich slzy kanou nadarmo! Mnohokrát jsou slzy matky výmluvnější a důraznější než slova.

Kdosi napsal o slzách své matky: „Když jsem byl chlapcem, byl jsem zbožný. Každou neděli jsem chodil do kostela a odpoledne na nešpory. Na májové a růžencové pobožnosti chodila celá rodina, protože byla praktičtější. Otec zemřel, nejstarší bratr odešel do války a již se nevrátil. Druhý se vrátil, ale náboženská praxe ho již nezajímala. Od smrti otce se začalo vše měnit k horšímu. Já jsem po vzoru svého bratra také přestal praktikovat náboženství. Když mi bylo dvacet let, prvního května mi maminka řekla: ‘Dnes začínají májové pobožnosti, jdi do kostela!’ Odpověděl jsem, že nemám čas. Pak jsem narukoval. Vrátil jsem se po dvou letech a maminka mě prvního května opět nabádala, abych šel do kostela na májovou. Opět jsem odpověděl, že nemám čas. Plynula léta, matka mě neustále nabádala, abych chodil do kostela a vždy ode mě slyšela, že nemám čas. Bylo jí z toho smutno, hledala argumenty, prosila, ale nebylo to nic platné. Choval jsem se, jakoby se mě to netýkalo. Jednou jsem sklonil hlavu a rukama si ucpal uši, abych neslyšel její hlas. Když jsem zvedl hlavu, uviděl jsem tvář matky. Hned jsem zase hlavu sklonil. Všiml jsem si jejich slz. Rychle jsem odešel z domu. Na prahu jsem si řekl, že půjdu do kostela, a skutečně jsem tam šel.“ Tento člověk děkoval matce za její slzy, protože způsobily, že se zamyslel nad svým dosavadním životem a stal se dobrým synem církve. Slzy matky vždy vybízí k zamyšlení, co je jejich důvodem.

Maria z La Salette říká jasně: „Už tak dlouho za vás trpím!“ Nemusíme hledat důvod jejich slz – říká: „za vás“, to znamená, že pláče kvůli našim hříchům. Maria v době Kristova pozemského života trpěla spolu s Ním. Kdo pochopí, co proniklo jejím srdcem, když její Syn umíral

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

na kříži. Dlouhé hodiny soucítila s Jeho bolestí. Cítila každé bolestné hnutí svého Syna, stejně jako ostatní matky. Kdo je schopen pochopit velikost bolesti matky, do jejichž rukou stékala s kříže krev Spasitele? Kdo zná cenu slz prolitých na lasalettské hoře, ten pochopí, jak lidé vykoupení krví Spasitele promarňují a berou na lehkou váhu Ježíšovu krev vylitou za spásu všech lidí. Mohla tehdy Matka neplakat? Ona přichází, napomíná a dává výstrahy, protože jí není osud jejich dětí lhostejný. Bolest a slzy Matky Spasitele jsou vzorem pro naše trpící matky. Protože každá matka je na této zemi opravdovou mučednicí. Toto privilegium oznamuje Bůh každé matce i ženě již na začátku Písma svatého: „Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení.“ (Gen 3,16) Matka rodí dítě v bolestech. Každé dítě zrozené a vychované je palmou mučednictví v rukou matky. Přesto, že je žena slabší než muž, musí nést po celý život těžší břemeno než on. Její oči musí vždy zadržovat slzy. Ona trpí ve dne v noci. Trpí nad kolébkou i nad rakví. Trpí kvůli manželovi, kvůli dětem a svým blízkým.

Matka Těšitelka. Pro všechny lidi, a zvláště pro trpící matky je Plačící Matka Matkou Těšitelkou. Slzy Krásné Paní přinášejí útěchu. Klid Plačící Matky nutí trpící snášet trpělivě svou bolest. Ona povznáší naše trpící duše k Ježíši. Ona nám ukazuje cestu k svému Synu. Její slzy nám pomáhají smířit se s naším osudem a vedou nás k Ježíši. Ona nese tíhu a prosvěcuje tíhu našich křížů. Její slzy obměkčují naše zatvrzelá srdce. Je třeba, abychom dovedli ocenit cenu i hodnotu jejich slz, jak to udělal dříve zmíněný člověk.

K Ní se utíkáme v těžkých okamžicích našeho života. Právě proto, jak píše biskup Toth: „Dokud budou existovat choroby, pohromy, bolest a utrpení, tzn. dokud budou na zemi lidé, kult Bolestné Matky Boží bude pramenem síly. Bolestná Matka je naším přístavem v bouřích života. Zcela jistě slyšíme volání: Matko Milosrdenství, Těšitelko zarmoucených, Pomocnice křesťanů, Uzdravení nemocných ..., oroduj za nás! Voláme k Ní ze slzavého údolí a věříme, že nás vyslyší, protože je naší Matkou.“

Pojďme proto k Plačící Matce ve svých utrpeních, aby se nám stala dobrou Matkou Těšitelkou.

Narození Panny Marie

Svátek Narození Panny Marie patří k nejstarším mariánským svátkům. Den jeho slavení byl vybrán v 5. století v Jeruzalémě, jako výroční den posvěcení baziliky postavené v místě, kde se Panna Maria podle tradice narodila sv. rodičům Jáchymovi a Anně (viz společ.pam. 26.7.). V tomto místě dnes stojí bazilika sv. Anny. O slavení narození Panny Marie se dochovaly nejstarší zmínky od sv. Prokla (bis. +446) a počátky slavení v celé církvi začaly údajně za papeže Sergeje I. (667-701), s pořádáním procesí do 4 hlavních bazilik.

Narození Panny Marie je příslibem příchodu Mesiáše. Jitřenka předchází Slunce. Maria oznamuje celému světu radost Spasitele. Hlavním cílem tohoto

narození je vtělení Božího Syna. Maria je vedle Jana Křtitele – a přirozeně svého Syna – jediná ze všech svatých, u nichž neslavíme jen narození pro nebe, ale i narození na tento svět. Bůh v tomto narození uskutečňuje svůj odvážný plán lásky. Svatý Petr Damiani ve svém kázání k Narození Panny Marie říká: „Všemohoucí Bůh ještě dříve, než člověk klesl do hříchu, předvídal tento pád a rozhodl přede všemi věky, že se vtělí do Marie Panny.“ „Dnes je den, ve kterém Bůh uskutečňuje svůj věčný plán, protože je nutné vybudovat dům, do kterého sestoupí Král, aby v něm přebýval. A dům je to krásný. Jestliže si Moudrost postavila dům se sedmi vzácnými sloupy, tento Mariin palác spočívá na sedmi darech Ducha Svatého. Šalomoun slavnostním způsobem zasvětil chrám z kamene. Jak oslavíme narození Marie, chrámu vtěleného Slova? V onen den sestoupí Bůh do tohoto chrámu zastíněn oblakem.“

První kostel zasvěcený Narození Panny Marie se nachází v Miláně, ale není to slavná milánská katedrála. Je to malý kostelík postavený v roce 1074 šlechticem jménem Fulcuino. Proto se kostelík nazýval Santa Maria Fulcorina a podle něho dostala jméno i okolní malá milánská čtvrť.

Když byl oficiálně potvrzen svátek Narození Panny Marie v roce 1243 papežem Inocencem IV., papež osobně navštívil Milán a tento kostelík a udělil plnomocné odpustky každému, kdo ho 8. září navštíví.

V roce 1386 vypukl v Miláně mor a jeho oběťmi byly převážně děti. Městská rada, aby dosáhla ukončení této morové rány, složila slib, že vystaví velkolepý chrám zasvěcený Narození Panny Marie. Milánská katedrála je čtvrtým největším chrámem světa. Dne 19. prosince 1810 byla na průčelí umístěna kamenná pamětní deska, která připomíná původní zasvěcení chrámu Narození Panny Marie. Tento titul však nezaujímá v chrámě ústřední místo, nýbrž objevuje se na vedlejších oltářích. Hlavní oltář je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie, a to podle dne, kdy byly zahájeny práce na stavbě chrámu.

Narovnání, finanční náhrada a příspěvek na podporu činnosti

V současné době se opět rozběhla debata věnující se zákonu o majetkovém narovnání vztahů mezi státem, církvemi a náboženskými společnostmi. Tentokrát jde především o finanční náhradu (a její výši) za majetek, který církvím dříve patřil, ale nemůže být vydán, protože není ve vlastnictví státu, a příspěvek na podporu registrovaných církví či náboženských společností. Proč nelze vrátit jen zabavený majetek a církve se nemohou začít hned od roku 2014 financovat zcela samy?

To vysvětlíme v následujícím článku.

8. listopadu 2012 byl PSP ČR schválen zákon č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi (dále NS). Zákon počítá s navrácením 56% tzv. původního majetku, o který církve a náboženské společnosti přišly mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990.

I. Finanční náhrada

V průběhu 30 let má být církvím vyplacena částka 59 miliard korun v rámci finančních náhrad za jejich původní majetek, který není možné vrátit, neboť není v majetku státu. Tato finanční část narovnání tak v žádném případě nemůže destabilizovat státní rozpočet, protože tyto výdaje ve výši 1,97 mld. Kč ročně představují pouze 0,17% plánovaných rozpočtových výdajů letošního roku a jedná se přibližně o částku ve výši např. 2 rozpočtů Národního divadla.

Hodnota majetku, který zůstane v obcích, je mnohem vyšší než finanční náhrada, která z něj bude postupně vyplácena. Náhrada 44 Kč za metr čtvereční je při dnešních cenách pozemků spíše příliš malá. Navíc se značná část pozemků, které zůstávají v majetku obcí, nachází v intravilánu.

Na ocenění původního církevního majetku spolupracovalo ministerstvo kultury s ministerstvem financí a ministerstvem zemědělství. Metodika ocenění byla kontrolována renomovanou mezinárodní poradenskou firmou Ernst & Young.

II. Příspěvek na podporu činnosti

Dále bude postupně snižován státní příspěvek na činnost církví, až po 17 letech přestane být vyplácen úplně. Církvím a NS toto opatření umožní plynule přejít na samofinancování (ekonomická nezávislost na státu a daňových poplatnících), což je jedním z hlavních cílů

zákona. Daňoví poplatníci již chodí církví nebudou platit. Aby ale církve mohly fungovat bez takového státní podpory a výnosy z navráceného majetku nahradily státní příspěvek, je ještě třeba zachovat určité přechodné období. Oněch 17 let. Tento ekonomicky nezbytný krok je v zákoně mj. proto, že ne všechnen majetek bude hned přirozeně generovat zisk; je třeba do něj mnohdy nejdříve investovat. Rovněž nelze přesně odhadnout, jaké množství majetku bude v průběhu stanovené lhůty vydáno, takže by se hned obtížně tvořily detailnější ekonomické strategie atp.

Okamžité škrtnutí příspěvku bez náhrady by církve značně znevýhodnilo a nedostalo by se tímto naplnění smyslu zákona o narovnání (viz odluha církví od státu). Paradoxně by se totiž v oblasti fungování zhoršila situace oproti stavu daného donedávna zákonem z doby před rokem 1989. Tedy: nedošlo by k naplnění jednoho hlavního zákonodárci vytyčeného a respondenty v průzkumech vyžadovaného cíle (církve mají žít ze svého).

Výše popsané vyplácení finanční náhrady potom navíc v této souvislosti musí ve sém modelu zohledňovat možnosti státních rozpočtů.

Přestože vyplácení státního příspěvku církvím v rámci církevního vyrovnání skončí za 17 let, tak už v 15. roce vydá státní rozpočet na církve méně než by musel vydat, pokud by k církevnímu vyrovnání nedošlo. Po 30 letech, v roce 2043 zmizí položka církve z výdajů státního rozpočtu. V roce 2055 se vyrovnají celkové náklady na církve a církevní vyrovnání od roku 2013 s rozpočtovými výdaji na církve, pokud by k vyrovnání nedošlo. V roce 2062, 50 let od církevního vyrovnání, by měla být kumulovaná rozpočtová úspora díky jeho přijetí 28,63 mld. Kč v cenách roku 2011 ve srovnání se stavem, když by k vyrovnání nedošlo. Po ukončení splátek finančního vyrovnání v roce 2043 bude rozpočtová úspora následujícího roku zvýšená o daně z církevního majetku, resp. daně z jeho výnosů (mají činit 3,8 mld. Kč) a s rostoucími výnosy z církevního majetku, které by se měly v následujících letech zvyšovat. Občané tak na nový model financování církví nedoplatí. A to ještě pomíjíme nové pracovní příležitosti, související možnosti pro rozvoj apod.

III. Odluka od státu a blokáce

Po dvou letech od nabytí účinnosti zákona bude rovněž zrušena veškerá blokáce původního majetku, stanovená zákonem 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Díky tomu s ním budou moci jeho vlastníci volně nakládat.

Po provedení těchto opatření dojde k definitivní odluce církví a náboženských společností od státu.

František Jemelka